

25 év Isten kegyelméből

Az épület(ek)ben folyó szellemi munka, tanár-diák kapcsolat, osztályközösség, rendezvények és az áhítat perci hogyan válnak áldott, ma is lelki erőt és hitet sugárzó emlékké egy-egy itt tanuló diák, itt tanító pedagógus vagy itt szolgáló lelkész esetében? Milyen is volt lorántffysnak lenni, milyen volt itt tanulni, tanítani és szolgálni? Ezekre a kérdésekre is kerestük a választ a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium 2016. június 18-án megrendezett Öregdiák-találkozóján.

Az esemény két helyszínen kezdődött. A “kis” Lorántffyban, ahol a régebben végzett diákok találkoztak egymással, illetve a “nagy” Lorántffyban, ahol a vendiákok és a nemrég végzett diákok gyülekeztek. Nagy időket megélt diákok, tanárok és lelkészek osztották meg egymással élményeiket egy-egy jó beszélgetés rendjén. Megelevenedtek az újrakezdés hőskorának tanulságos, megindító és megmosolyogtató történetei, amikor nagy feladatokkal és harcokkal kellett az alapítóknak megküzdeniük. A küzdelem mögött azonban jól észrevehetően ott volt és ott van a Mindenható Isten gondviselése.

Az ünnepi program az iskola jelenlegi épületének dísztermében folytatódott, ahol egy képzőművészeti kiállítással egybekötött könyvbemutatóra került sor. Az emlékkönyvet — amely a Bethlen Gábor Alap támogatásával jelent meg — Szakács Zoltán, a gimnázium iskolalelkésze és egyben a kötet szerkesztője mutatta be. A lelkész elmondta, hogy azontúl, hogy tanulságos volt betekinteni az iskolaépületek falai között zajló 25 éves diákélet örömeibe és bánataiba, a visszaemlékezések rendjén nagyon megindító volt megtapasztalni, hogy egy-egy pedagógus vagy lelkész a maga hitével és példájával milyen mély nyomot tudott hagyni a diákok életében.

A Márton Katalin rajztanárnő irányításával létrejött képzőművészeti kiállítás jelenlegi és volt lorántffys diákok, ígéretes tehetségek munkáit mutatta be, amelyeket meg is tekintett az ünneplő közönség. A találkozó ünnepi része Bușcă-Szilágyi Eszter énekével zárult, akit Kövendí Éva zenetanárnő készített fel.

A program ezek után az iskola udvarán folytatódott, ahol a III-IV. osztályos diákok népi táncot, a gimnazisták pedig – Nagyvárad fénykorát, a századelőt megidézve – társasági táncokat adtak elő. Köszönet a koreográfiaiért Forgács Zsombor és Bán Imola tanároknak. Az udvari sokadalom felemelő része volt az iskola egykori diákjának, Mészáros Leventének énekes szolgálata.

A találkozó ünnepi istentisztelettel folytatódott a Nagyvárad-Olaszi református templomban. Főtiszteletű Csűry István püspök hirdette Isten Igéjét a Lukács 6,12-13 alapján. Igehirdetésében kiemelte, akinek élete Jézus kezében van, annak nem kell aggódnia a holnapért. Ezt követően Zsíros Anikó igazgatónő szólt az egybegyültekhez, felelevenítve az eltelt 25 harcos, megbőjtölt és megimádkozott esztendőket. Az iskola vezetője megköszönte mindazok munkáját, akik újraindították az iskolát és megtöltötték élettél, tanítással, bölcsességgel és szeretettel az itt tanuló diákok életét. Az ünnepi istentisztelet az iskola diákjainak műsorával ért véget, amelyet Pap Anikó és Bere Zsuzsanna vallásánárook állítottak össze.

Szép nap volt. A falakról ránk mosolyogtak a pillanat sokszínűségét megörökítő fényképek. Megelevenedtek a diákújságok, úgymint Gyertyaláng, Lorántffysokk és Szócsó. Könnyeket és mosolyt fakasztó emlékek elevenedtek meg.

Istennek legyen hála mindazokért az áldásokért, amelyekben diáknak, tanárnak, lelkésznek része volt.